Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Pruteanu Ina
Dosarul nr. 3a-2414/25
2-25055652-02-3a-24072025

D E C I Z I E
dispozitiv

24 septembrie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Gaina Natalia în numele lui **********împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 iunie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea deciziei și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Gaina Natalia în numele lui **********.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 iunie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Pruteanu Ina
Dosarul nr. 3a-2414/25
2-25055652-02-3a-24072025

D E C I Z I E

24 septembrie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Gaina Natalia în numele lui **********împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 iunie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea deciziei și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 23 aprilie 2025, **********s-a adresat cu acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune, solicitând anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrațiune, nr. 883/25/DAA din 27 martie 2025 și obligarea pârâtului să

emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantului.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că prin decizia contestată, a fost respinsă cererea de azil a reclamantului, or, nu este de acord cu aceasta și o consideră ilegală și pasibilă anulării.

În fapt, reclamantul a menționat că s-a născut la *****, în India, este de naționalitate indian și de religie sikh. A plecat din India, din motive religioase și din cauza conflictului între grupurile de religie hindi și sikh.

De asemenea, a menționat că și-a perfectat viza pentru studii în Ucraina în anul 2024, dar pentru că nu i s-a permis intrarea pe teritoriul Ucrainei, la 07 septembrie 2024 a venit în Republica Moldova și a solicitat azil.

Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, reclamantul a invocat că în țara de origine era amenințat de către grupurile hindi și despre religia sa se vorbea cu cuvinte necenzurate. În țara de origine este amenințat și nu dorește să se întoarcă.

Totodată, reclamantul a specificat că decizia contestată este pasibilă anulării, deoarece este ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, privind azilul în Republica Moldova.

Astfel, făcând trimitere la prevederile art. 17, art. 42 și 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, reclamantul a precizat că în decizia contestată lipsește atât „cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil” cât și întemeierea autorităților competente „pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine”.

De altfel, în opinia reclamantului, din motivarea deciziei autorității pârâte se observă faptul că Direcția azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii reclamantului de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 iunie 2025, acțiunea înaintată de **********împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 18 iunie 2025 și 01 iulie 2025 (*în termenul prevăzut la art. 232 alin. (1) și (2) Cod administrativ*) avocatul Găină Natalia și respectiv, **********, au înaintat cerere de apel (motivată) împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 17 iunie 2025, prin care au solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererilor de apel, s-au invocat argumente de fapt similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, indicându-se suplimentar că, emiterea unei decizii de refuz a protecției pe teritoriul Republicii Moldova este inadmisibilă.

De asemenea, apelantul și reprezentantul apelantului au solicitat instanței să ia toate circumstanțele relevante cazului, pentru a lua o decizie corectă în privința lui **********, or, situația geopolitică actuală din regiune, caracterizată prin tensiuni persistente între India și țările vecine, în special Pakistan și China, accentuează instabilitatea regională și crește riscurile pentru persoanele aflate în conflict cu regimul sau majoritatea religioasă. Aceste elemente întăresc argumentele privind pericolul la care este expus apelantul în cazul unei returnări forțate.

Mai mult ca atât, apelanții au subliniat că în cazul respingerii cererii de azil, există pericolul returnării într-o țară străină a unui potențial cetățean a Republicii Moldova.

În context, apelantul nu este de acord cu respingerea cererii de azil, deoarece, noțiunea refugiatului, enunțată în p.A2 art. 1 al Convenției din 1951 „*Privind statutul refugiaților*” prevede recunoașterea statutului de refugiat pentru persoana care: „... în urma unor ... temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări...”. Din noțiunea refugiatului din Convenție înțelege că cele cinci motive de persecuție a refugiaților sunt: Rasa; Religia; Naționalitatea; Grup social; Opinia politică.

De altfel, în cererea de azil și ulterior în cadrul interviului la Direcția azil și integrare, **********a susținut că are frică să se în toarcă în țara de origine pe motivele invocate supra, situație ce se înscrie în una din cele cinci prevăzute de Convenția din 1951.

În completare, apelanții au menționat că în motivarea deciziei de respingere a cererii de azil, Direcția Azil și Integrare a Inspectoratului de Azil al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a situației lui **********, iar în continuare, prima instanță a creat o practică prin care îi încalcă flagrant dreptul acestuia de acces la o instanță și anume dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, reprezentantul lui **********, avocatul Găină Natalia, a susținut argumentele expuse în cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului, Grosu Iulia, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Apelantul **********, în ședința de judecată nu s-a prezentat din motive necunoscute instanței, procedura citării legale fiind respectată prin intermediul avocatului, din care considerente Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa părții neprezente legal citate.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin

care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă de **********, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că, în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării

admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Audiind participanții prezenți în cadrul ședinței de judecată, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au

fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și dosarul administrativ se atestă că **********, născut la *****, în or. *****, India, cetățean al Indiei, de naționalitate indian și de religie sikh, la 11 octombrie 2024, s-a adresat cu cerere de azil în Republica Moldova.

Cu referire la motivul solicitării azilului, **********a susținut că a plecat din țara de origine, din motive religioase și din cauza conflictului între grupuri de religie hindi și sikh, or, fiind de religie sikh, în țara de origine era amenințat de către grupurile hindi și i se vorbea cu cuvinte necenzurate despre religia sa.

În context, instanța de apel reține că **********și-a perfectat o viză de studii pentru Ucraina și la 08 septembrie 2024 a plecat din India, însă, din motiv că nu i s-a permis intrarea pe teritoriul Ucrainei, a venit în Republica Moldova.

Suplimentar, reieșind din motivele expuse de către solicitantul protecției internaționale, acesta a declarat că în India nu îi sunt respectate drepturile și riscă de a fi ucis din cauza conflictului între grupurile hindi și sikh.

Astfel, prin decizia Inspectoratului General pentru Migrațiune, nr. 883/25/DAA din 27 martie 2025, cererea de azil înaintată de **********, a fost respinsă.

Nefiind de acord cu decizia respectivă, **********s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

La caz, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată

expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt

discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;

- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant. (2) Conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în

prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin. (1) și (2). (3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Conform art. 47 din Lege, agenții de persecuție sau vătămări grave Agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47.

Prevederile art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 stipulează că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Dispoziția art. 49 alin. (1) din aceeași Lege, prevede că la examinarea cererii de azil se poate stabili că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o regiune din țara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiată de persecuție sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave și dacă se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune, iar potrivit alin. (2), la examinarea situației menționate la alin. (1) se va ține cont de situația generală actuală din acea regiune a țării și de circumstanțele personale ale solicitantului existente la data luării deciziei cu privire la cererea de azil.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării

de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului **********.

Cu referire la aspectul reflectat în pretențiile apelantului, precum că nu au fost elucidate circumstanțele anterior și ulterior părăsirii țării de origine, și anume că **********(*de naționalitate indian și de religie sikh*) a plecat din India, din motive religioase și din cauza conflictului între grupurile de religie hindi și sikh, iar aceste criterii sunt determinative pentru siguranța lui, Completul subliniază că reclamantul/apelant nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenți de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 și, iminent, existența unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine.

De asemenea, prin prisma faptului că reclamantul/apelant a părăsit teritoriul țării de origine din alte motive decât cele indicate în cererea de azil (scop educațional), instanța de apel reiterează că **********nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil, deoarece, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, nu este considerat un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

De altfel, instanța de judecată susține că acordarea protecției internaționale, intervine doar atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Instanța de apel subliniază că pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, **********nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, reclamantul nu a prezentat probe sau detalii suplimentare, care să demonstreze existența unor acțiuni de persecuție față de acesta în legătură cu motivele descrise.

Mai mult, **********nu a demonstrat care acțiuni directe ale autorităților naționale sau ale majorității religioase din țara de origine, ar pune în pericol viața și integritatea lui.

Suplimentar, instanța de apel reiterează că în cadrul procedurii administrative, **********nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus actelor de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, care ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

În detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

Contextual, din lucrările cauzei rezultă în mod cert că reclamantul nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine sau alte țări și nici probleme de altă natură nu a avut. Din țara de origine a plecat în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, nefiind constrâns în mod forțat sau prin intermediul unor acțiuni ale autorităților de stat sau a grupărilor religioase,

care prezintă pericol pentru sănătatea și siguranța acestuia, să plece din țara de origine, or după cum a declarat personal, plecarea din India a fost în scop de studii în Ucraina, iar intrarea pe teritoriul Republicii Moldova s-a datorat faptului că țara gazdă, nu i-ar fi permis intrarea.

În acest context, referitor la evaluarea credibilității, instanța de apel reține că, declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine din cauza pericolului pentru viață, cât și pentru securitatea sa, urmează a fi analizate prin prisma unor situații concrete.

Astfel, statutul de refugiat nu poate fi determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate" conține atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente.

Cu privire la pretinsele agresiuni (intimidări) pe temei religios, instanța de apel reiterează că solicitantul de azil nu a probat circumstanțele de fapt și nici nu a identificat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa în sensul art. 47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Mai mult, potrivit Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, persecuția se referă la tratamente sau măsuri adverse întreprinse de stat sau de grupuri care acționează cu acordul statului, din motive de religie, rasă, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice. Este important de subliniat că apartenența la o religie minoritară sau discriminarea socială, nu sunt suficiente pentru a dovedi persecuția în sensul legal al termenului, fără a exista dovezi ale unor acte clare de persecuție.

În speță, deși solicitantul a afirmat că nu este acceptat în societatea indiană din cauza apartenenței sale la religia sikh, totuși, acesta nu a prezentat fapte concrete, repetate sau de natură oficială care să indice o persecuție personală pe acest temei. Nu a fost indicat că ar fi fost arestat, intimidat, agresat sau discriminat instituțional pe motive religioase.

În cauza F.G. vs Sweden (nr. 43611/11), CEDO, a stabilit că un solicitant trebuie să furnizeze probe solide privind persecuția individuală și nu doar o stare generală de discriminare.

Este esențial de menționat că potrivit Manualului UNHCR, simpla marginalizare socială sau neacceptarea de către un grup majoritar nu echivalează cu persecuția care ar justifica acordarea protecției internaționale. Cererea de azil trebuie fundamentată pe existența unor riscuri reale, individualizate și susținute prin dovezi, care să reflecte posibilitatea ca solicitantul să fie supus unui tratament inuman sau degradant din partea autorităților statului de origine.

În ceea ce privește situația particulară a reclamantului, acesta nu a individualizat nicio faptă concretă sau intervenție a autorităților indiene care să sugereze o

atitudine persecutorie motivată religios. Asemenea afirmații, vagi și lipsite de susținere probatorie, nu pot fundamenta prezumția existenței unei persecuții în sensul legislației internaționale privind refugiații.

Suplimentar, punctul 54 din Manualul UNHCR pentru Proceduri și Criterii de Determinare a Statutului de Refugiat subliniază că discriminarea socială, chiar dacă este moral sau social inacceptabilă, nu echivalează, în sine, cu persecuția în sensul Convenției de la Geneva din 1951.

Aceasta poate include forme de marginalizare, abuz verbal sau tratamente discriminatorii din partea comunității, dar atâta timp cât nu implică intervenția autorităților statale sau nu afectează grav drepturile fundamentale ale individului, nu constituie un motiv valid pentru acordarea statutului de refugiat.

În cauza I.K. vs Switzerland (nr. 21417/17), CEDO a clarificat că discriminarea socială nu echivalează automat cu persecuția, dacă există posibilitatea reală de protecție în țara de origine. Discriminarea socială, chiar dacă este un comportament nejustificat sau inacceptabil, nu este considerată persecuție.

Deci, discriminarea poate fi un factor stresant, dar nu reprezintă persecuție conform standardelor internaționale.

În contextul azilului, discriminarea socială, indiferent de forma sa (discriminare în familie, la locul de muncă, în societate), nu este de obicei suficientă pentru a dovedi că o persoană se află într-o situație de persecuție.

În altă ordine de idei, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În urma analizei condiției existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției, din nota de interviu se conchide faptul că solicitantul de azil nu face parte dintr-un partid, nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități, sau să existe riscul confruntării unui pericol din partea grupurilor religioase.

În urma analizei condiției vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, din circumstanțele elucidate în decizia contestată în coroborare cu declarațiile apelantului, rezultă că acesta nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitantul de azil nu a invocat argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, or, pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Așadar, nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, nu s-a constatat admiterea încălcărilor la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Suplimentar, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, iar instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că utilizând calea de atac - apelul, **********nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Finalmente, Completul de judecată consideră irelevant aspectul descris de către apelant, privind riscul returnării unui potențial cetățean al Republicii Moldova într-o țară străină, or apelantul nu deține cetățenia Republicii Moldova și, prin urmare, nu beneficiază de protecția specifică conferită cetățenilor statului, iar până la finalizarea unei eventuale proceduri de obținere a cetățeniei, statutul său rămâne cel de străin solicitant de azil, reglementat de Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de **********și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Gaina Natalia în numele lui **********.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 iunie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei